

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR

Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické a. v. • červenec - září 2023 • cena 40 Kč

Prázdninové cesty - Cesta na Gotland

Koncem srpna jsme se skupinou učitelů navštívili malebný ostrov Gotland, největší ostrov Švédska i v Baltském moři. Naším průvodcem se po dobu sedmi dnů stal učitel zeměpisu Josef Hanibal, který žil na Gotlandu pět let.

Ale pojďme na začátek našeho putování. Z Katovic jsme se letecky přepravili do Stockholmu, hlavního města Švédska. Jen pro srovnání – Švédsko je třetí největší zemí Evropy a žije zde 10 milionů obyvatel. Z letiště jsme se dopravili autem do centra města, kde jsme navštívili Vasa museum, jehož hlavní atrakcí je válečná loď Vasa, která se potopila už na své první cestě. Loď byla přetížena děly, takže její sláva trvala jen několik okamžiků. Naše kroky dále vedly do skanzenu, kde jsme se cestou zastavili u pomníku švédské spisovatelky Astrid Lindgrenové, která je

známá svou světově proslulou knihou Pipi Dlouhá punčocha. Skanzen – muzeum lidové architektury – je pověstný tím, že do něj po dobu 12 let byly sváženy historické domy, a to v rozebraném stavu, a v roce 1891 bylo otevřeno a považováno za první muzeum lidové architektury na světě. Na večerní procházce městem jsme zavítali na pověstné náměstí, kde se nachází muzeum vynálezce dynamitu Alfreda Nobela a dále jsme se seznámili formou venkovních billboardů s královskou rodinou. Noc jsme netypicky strávili na lodi, na níž jsme spali v podpalubí.

Druhý den jsme se přeplavili mohutnou lodí na zmiňovaný ostrov Gotland, na němž jsme strávili 5 dní. Cesta lodí trvala 3 hodiny a patřila k nezapomenutelným zážitkům z naší cesty. Již z lodi jsme viděli přístavní město Visby, které je hlavním městem ostrova a žije na něm oko-

lo 60 tisíc obyvatel. Toto hansovní město je nazváno městem ruin a růží, protože v něm můžeme objevit ruiny středověkých klášterů a keře růží, které zkrášlují mnohá obydlí na ostrově. Visby je obehnaná obrannou zdí, která dříve sloužila jako ochrana před Vikingy. Město krásí lidné uličky a katedrála svatě Marie, jejíž věže ční vysoko nad město. Navštívili jsme rovněž ulici, na níž se natáčel proslulý seriál o Pipi Dlouhé punčošce. Naši ubytovací základnou se stal Gustavsvik (typicky švédské dřevěné obydlí na pobřeží Baltského moře). V následující čtyřech dnech jsme podnikali výlety po celém ostrově. Navštívili jsme proslulé vikingské hroby, rybářské vesnice, lesní skanzen, hrob proslulého režiséra

Ingmana Bergmana, zhlédli severní a jižní cíp ostrova s jeho vápencovými sloupy raukari, koupali se s medúzami v chladném Baltském moři, obědvali na vrakovišti proslulou gotlandskou omeletu, ochutnali skvělého uzeného lososa přímo u moře a zakusili chuť tradiční šafránové zmrzliny. S Gotlandem jsme se rozloučili v sobotu odpoledne, kdy jsme se opět lodí přeplavili do Stockholmu. Poslední den jsme strávili v Královském paláci a v jeho přílehlých zahradách.

Děkujeme našemu průvodci Josefu Hanibalovi, že nás provedl nádhernými místy ostrova Gotland, který v nás zanechal krásné dojmy a zážitky. Jak nádherné je Boží stvořitelské dílo.

– Pavlína Volná

Wyjazd do Czarnogóry i Sarajewa

W pierwszej połowie lipca tancerze Zespołu Regionalnego Błędowice wraz z nami, grupą aktywnie udziałających się członków MK PZKO w Hawierzowie – Błędowicach, wyjechali na międzynarodowy festiwal zespołów folklorystycznych do miejscowości Bar w Czarnogórze.

Zespół zaprezentował się w dwóch wejściach na scenę. W pierwszym zatańczył wiązanek tańców cieszyńskich a w drugim wiązanek tańców z południowych Czech.

Podczas tygodniowego wyjazdu zwiedziliśmy miasto Bar wraz z zabytkami, grodem na wzgórzu, plażą oraz nadmorskim deptakiem. Oprócz opalnia na plaży i kąpania się w czystym morzu pojechaliśmy na całodniową wycieczkę łodzią. Poznaliśmy zakątki przepięknych miast historycznych Petrovac oraz Budva. Kąpaliśmy się na przepięknych otwartych plażach Adriatyku Hawaii oraz Plaży Królewskiej. W przymorskich małych restauracjach skosztowaliśmy tradycyjnych potraw. W drodze powrotnej zatrzymaliśmy się w Sarajewie, stolicy Bosny i Hercegowiny. Jest to przepiękne miasto, gdzie spotykają się różne kultury i religie Bałkanów. Błąkaliśmy się wąskimi i tętniącymi życiem uliczkami starego miasta, przeszliśmy parkiem koło rzeki aż do mostu gdzie doszło do zamachu na Franciszka Ferdynanda d'Este. Zwiedziliśmy także Muzeum Zbrodni Przeciwko Ludzkości i Ludobójstwa poświęcone wojnie w Jugosławii w latach 1992 – 1995.

Ponownie mieliśmy możliwość zwiedzić ciekawy kraj, widzieć przepiękną przyrodę tak inną od naszej oraz poznać bałkańską mieszankę kultur.

– Halina Hekera

Bartolomějské oslavy

Oslava 241. výročí Památky založení chrámu Páně v Bludovicích začala trochu neobvykle. Bouřka, déšť a silný vítr vyřadil náš kostel od přísunu elektrické energie, ale nás to neodradilo a s radostí a nadšením jsme si pomohli v nouzi doprovodem na klavír a sestra Bára opět ukázala, jak je skvělá a zkušená hudebnice. Bohoslužba probíhala nad očekávání komorně, příjemně a plynule.

Bůh byl s námi, dotýkal se našich srdcí, naplňoval nás svým Slovem a mohli jsme vnímat a prožívat jeho blízkost a přítomnost. Slavnostní kázání pronesl emeritní biskup Stanislav Piętak společně s naší sestrou pastor Renatou Fírlovou. Hudebním hostem byla nám dobře známá houslistka Halina Františáková a její Židovské prvotiny skvěle dokreslovaly atmosféru v Božím chrámě.

Odpolední zahradní slavnost začínala v 16 hodin, počasí nám přálo a o zábavu a poslech se postaral smíšený pěvecký sbor z Komorní Lhotky a Smilovic. Zaznělo několik písní a slova přání a chval. Završením oslav byla setkání a rozhovory všech přítomných na nádvoří mezi kostelem a farou. Podávala se zde káva, výborné domácí frgály a grilované klobásky.

Závěrem dodejme, že oslavy letošního 241. ročníku Památky založení kostela v Bludovicích proběhly důstojně a ke spokojenosti všech přítomných členů našeho sboru a hostů.

Jménem všech členů, bratrů a sester našeho sboru děkujeme našemu Bohu Otci za jeho péči a lásku o nás, za každodenní požehnání, kterými nás obdarovává, jenom tak, ze své vůle a milosti.

Díky, Pane a Bože náš, za vše. Amen.

- Josef Mrkvan, presbyter

Kázání pronesené emeritním biskupem Stanislavem Piętakem u příležitosti Památky založení kostela dne 27. srpna 2023

Vážený bludovický sbore, drahé sestry a bratři, raduji se z toho, že mi byla dána příležitost slavit společně s Vámi tento významný den. Děkuji sestře pastorové Mgr. Renatě Firlové a presbyterstvu za pozvání, kterého si velmi vážím. Po bouři, která se přehnala této noci přes naši oblast, jsme bez elektřiny stejně jako kdysi naši předkové. To nám nijak nemůže znemožnit spojení s naším Pánem. Svou hojnou účastí prozrazujete touhu po společenství s Pánem církve a jeho lidem.

Slavíme výročí posvěcení chrámu, který si s velkou obětavostí postavili evangelíci po dlouhém období těžkého pronásledování. Od položení jeho základního kamene 18. dubna 1782 je tomu letos 241 let a od dokončení stavby 240 let. Chrám přežil mnohá omezení evangelického vyznání, odolal přírodním i společenským bouřím, válkám, pandemiím a chudobě jeho návštěvníků. Měl za tu dobu čtyři hlavní města různých říší nebo států: byla to Vídeň, Praha, Varšava, Berlín a opět Praha. Církevní sbor při něm podléhal nejruznějším politickým systémům; všechny se staly minulostí, ale on stále stojí a slouží.

Je to evangelický chrám, protože v něm je zvěstováno evangelium Pána Ježíše Krista. Jeho návštěvníci museli platit katolickému faráři za služebnosti, aby pak o jejich výkon směli požádat evangelického faráře. Nic z toho je neodradilo. Postavili chrám, faru, stavěli školy, kaple a vydržovali své faráře i učitele. Proč? Měli radost z evangelia a byli na něj hrdí. O povolení stavby bludovické modlitebny, fary a školy požádalo 15. února 1782 tři sta sedmdesát pět rodin, téměř čtyřikrát tolik než bylo třeba. Za dvě generace se počet evangelických rodin ve sboru téměř zdvojnásobil. V roce 1836 jich bylo 637. Bylo to stále ještě z hlediska vrchnosti období tolerance (čili trpění nežádoucího živlu), což pro evangelíky znamenalo období nerovnoprávnosti. Že evangelium není možno spoutat, tomu naši předkové věřili a svými životy dosvědčovali.

Co pro nás dnes znamená evangelium? Jmenujeme se evangelíci, protože v evangeliu poznáváme pravého Boha a jeho chápání podle augsburského vyznání je nám svým srozumitelným podáním biblického jádra nejbližší. Takto navazujeme na apoštolské vyznání a spolu s reformátory církve věříme, že „je jedna svatá církev, která potrvá věčně. Církev pak je shromáždění svatých, kde se učí čisté evangelium a náležitě vysluhují svátosti.“

Co je evangelium? To už každý z vás určitě slyšel. Je to dobrá a radostná zpráva. V návalu fake news však někdo může mít obavy: „Není to pouze prázdná útěcha nebo něco ze slibotechny populistů.“ Kdepak, Boží evangelium je jiné než prázdná lidská slova těch, kteří loví lidi do své pavučiny. Apoštol Pavel píše o evangeliu, které má moc ke spasení pro každého, kdo věří. Toto evangelium nám přinesl a svým životem, smrtí i vzkříšením potvrdil náš Spasitel, Ježíš Kristus. Prorok Izajáš jej zvěstoval dávno před jeho příchodem: *Duch Panovníka Hospodina je nade mnou. Hospodin mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným.* Na tato slova se Pán Ježíš odvolával v nazaretské synagoze při zahájení své

veřejné činnosti: *Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým evangelium.* Taktéž evangelisté Matouš a Marek začínají zprávu o Ježíšově veřejném působení jeho zvěstí evangelia. V evangeliu Matouše čteme, že když vyšel z Nazareta a usadil se v Kafarnaum, od té chvíle učil... *kázal evangelium království Božího a uzdravoval.* Stejně tak evangelista Marek píše: *Když byl Jan uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a kázal Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“* Evangelista Jan sice nepoužívá termín „evangelium“, zato ho ztotožňuje přímo s Ježíšem: *Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.*

Evangelium je moc - měnilo životy lidí a stále je mění. Nezapomenu na setkání s delegátem z Nové Guineje Papuy na jedné konferenci luterských církví. Srdečně jsme se přivítali a objali, načež on začal vyprávět, jak tomu bylo v jejich kmeni ještě v době, kdy už jsem byl na světě. Jeho otec v mladém věku podnikal výpravy proti jiným kmenům, aby pak poražené lidi společně se svými rodinami snědli. Když uvěřil v Krista, začal pro něho, jeho rodinu i kmenové společenství vskutku nový život. Nenávist byla přemožena láskou, strach byl zahnán Božím pokojem a z tváře jeho syna, který mě před chvílí objal, vyzařovala upřímná radost. Nový zákon uvádí mnoho příběhů lidí, které změnilo evangelium.

Apoštol Pavel píše tesalonickému sboru: *Evangelium k vám nepřišlo pouze v slovech, ale v moci Ducha svatého a v přesvědčivé plnosti.*

Moc evangelia zachraňuje - není to zdrcující síla, ale zachraňující. Vládcové tohoto světa ovládají svět zbraněmi, ale jen na krátký čas. Profesor Nového zákona nám připomínal, že nepolitický Ježíš přemohl politický Řím. A dobyl nejen starověký Řím, ale dobývá také národy dnešního světa. Nikoli mečem, ale láskou. Je to největší moc, protože je silnější než největší nepřítel - smrt. *On (Ježíš) zlomil moc smrti a zjevil nepomíjející život v evangeliu.* Tato záchranná moc evangelia je účinná pro každého, kdo věří. Pán Ježíš chce, abychom o jeho moci svědčili a modlili se za lidi, kteří se mu vyhýbají, nebo dokonce proti němu bojují. Vysílá nás, abychom dosvědčovali moc jeho evangelia svými životy. Svět se tomu brání, staví mnohé překážky. Když jsem nastoupil do služby církve právě v tomto městě, okresní a pak i krajský církevní tajemník mě stále důrazně napomínal a vyhrožoval: „V mladém socialistickém městě práce s dětmi a mládeží v církvi nepřichází v úvahu...“ Naposledy mě takto varoval, že se už se mnou nebude bavit a že ho už více neuvidím. Otevřel mi dveře a vykázal mě ze své kanceláře. Bylo to v září 1979. Vzpomněl jsem si na mnohem mocnějšího faraona, který vypoklonkoval Mojžíše, protože chtěl sloužit s dětmi a starci Hospodinu. Je mi velmi líto, že tento krajský církevní tajemník skončil podobně jako faraon. O dva měsíce později nám bylo sděleno, že onemocněl na leukemii, které zakrátko

podlehl ve věku asi čtyřiceti let. Od té doby uplynulo víc než čtyřicet let, město už se nepovažuje za socialistické, trochu zestárlo, ale sbor žije a má děti i mládež. V prvním dopise Janově máme ujištění: *A to je to vítězství, které přemáhá svět, víra naše. Kdo jest, jenž přemáhá svět, jedině kdo věří, že Ježíš jest Syn Boží.*

Evangelium je přijímáno vírou a vede k víře. Vírou k víře - to je proces růstu, ne živoření. K duchovnímu růstu potřebujeme chrám naplněný Boží přítomností, ne pouhou kulturní památkou, kterou občas navštívíme. Zde máte opravdu pěkný chrám. Díky Pánu Bohu za předky, kteří ho postavili, i za vás, že jej činíte přívětivým. A to vše dává smysl, když s tím roste naše důvěra v Pána Boha. Člověk ovšem může jen opečovávat, ale vzrůst dává Bůh. Proto budme vděční Pánu Bohu za působení jeho mocného slova, protože ono z nás činí Boží chrám. O takový chrám musíme stále usilovat a dbát tak, že každodenně budeme dychtivě číst Boží slovo, modlit se o jeho působení v našich životech a zvat své bližní k následování Ježíše Krista podle jeho evangelia.

Závěrem přijměme povzbuzení z prvního listu apoštola Petra (1,22-23)

Když jste nyní v poslušnosti přijali pravdu, a tak očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce, z upřímného srdce vytrvale se navzájem milujte. Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží.

Cesta poutníka aneb prach, pot a krev na východočeské svatojakubské, Polsko (Krzyszów) - Čechy (Kácov), 14. - 27. 8. 2023

Poutník - v dnešním světě ve světě, který ovládla kola. Na všechny způsoby - civilizace kol vytlačila civilizaci pěšáků - „marných lidí z dávných dob“. Kdo by se dneska celé dny či týdny vydal do světa pěšky? V době, kdy nám řekli - čas jsou peníze a s pedálem na noze pádíme od zakázky k zakázce.

Poutník je člověk z jiné doby. Tenhle svět není pro poutníky. PŘESTO nás pár zbylo. Místo kol jen své dvě nohy. Tak jako naši dávní předci před tisíci lety jdoucí vpřed. I Mojžíš, s ochranou Boha, který mu slíbil zemi zaslíbenou, putoval neuvěřitelných 40 let z Egypta. Anebo Ježíš a jeho učedníci - v šíleném vedru Judské pouště šli od vesnice k vesnici. Jo, Ježíš sice uměl proměnit vodu ve víno, ale kdo z nás byl kdy ve Svaté zemi, ví, jak je voda vzácná a slunce žhne a žhne.

Zpět k novodobým poutníkům. Dnešní poutník se musí vypořádat s každou cestou, od kamenné dlažby, asfaltu, šotoliny, lesní cesty, luk, zámkové dlažby, bahna, písčivých schodů, cyklostezek, musí umět přebrodit řeku, jelikož most už není. První pouť jsem vykonal na pozvání již zkušených poutníků, manželů Ovsákových, v roce 2018 z Porta do Santiaga de Compostela, tzv. svatojakubskou cestu CAMINO PORTUGALES. Byl to pro mě úžasný zážitek. Postupně jsme pokračovali v tradici svatojakubských cest přes Čechy a Moravu. Léto co léto, rok co rok. (www.ultreia.cz/trasy-cr)

Letos jsme šli s partákem Jarkem *Východočeskou trasu*. Helenka, jeho manželka, úžasná žena, žel po těžké nemoci odešla na pouť tam nahoru (v myslích šla pořád s námi a dohlížela na nás, mnohdy i „lomila rukama“ a ptala se: „Chlapi, co blbnete?“ O tom nepochybuji. Na tak malém prostoru nemohu popsat všechny naše zážitky, ale nabízím přece jen pár postřehů.

Trasa vedla po dobu 14 dnů z polského KRZESZÓWA do Broumova, Červeného Kostelce, České Skalice, Jaroměře, Hradce Králové, Pardubic, Přelouče, Týnce nad Labem, Kutné Hory, Vidláku k řece Sázavě – KÁCOVA. Průměrně 30 km denně, ale i více. V extrémním počasí (doslova tropickém) to byla velice náročná pouť. Zejména nás oslovil Krzeszów, nocleh v klášteře, návštěva noční bohoslužby, kam nás pustili na chór k naprosto fantastickým varhanám s úžasným zvukem (naši varhaníci Bára, Frederik i Eva by byli nadšeni), ranní mše jen pro jeptišky, které nám dovolili, jakožto poutníkům, se jí zúčastnit.

Návštěva Ivanské poustevny s poutním kostelem v Teplicích nad Metují byla pozoruhodná. Nezapomenutelnými jsou dále Broumovský klášter, spousta kostelů, chrám svaté Barbory v Kutné Hoře. Je to vážně na celou knihu. Ale ještě musím zmínit Přelouč. Tam jsme našli ubytování na Charitě. Na faře nás přijala úžasná ředitelka Charity a zároveň propagátorka svatojakubských cest ve východních Čechách. U melounu, který nám nabídl, jsme dlouze vykládali o svých a jejich zážitcích. A tady vám musím vyprávět asi *nej zážitek*. I ona šla pouť do Santiaga. Po jedné dlouhé cestě, kdy poutníci měli v nohách již více než 35 km, nemohli najít nocleh. Navíc v dáli hřmělo

a hrozila bouřka. To je pro poutníka docela stresující situace. A tehdy ona řekla: *Pojďte, budeme se společně modlit. Když Bůh našel pro Josefa a Marii místo, kde mohla porodit Ježíše, třeba i nám nyní pomůže v této nelehké situaci. Náhle se ze tmy objevil obrys statku. Vešli dovnitř a poprosili o přístřeší. Majitel pokrčil rameny, že skutečně nemá volné pokoje. Ale pokud by jim stačilo vyspat se ve stodole na seně, tak proč ne. A tak bizarní situace – oni spí na seně – a vedle přes ohrádku bučí krávy! Podobenství jako z Betléma. Že? Nádherný příběh!* (prelouc.charita.cz)

A takových příběhů – setkávání se s lidmi – jsme zažili bezpočet.

(Poutník má totiž jednu obrovskou výhodu – dneska je tady, zítra jinde – už ho třeba nikdy nepotkají. Nemusí se ho bát, a tak se poutníkovi „otevrou“. Nevěřili byste, jak si lidé chtějí povídat, o svých starostech, obavách, radostech...). Nejen nádherná příroda – v tomto případě východních Čech, ale právě ono setkávání se s lidmi, nádherná městečka, vesnice, krajina plná kostelů, Božích muk, křížů – to je vážně duchovní pouť – „čištění duše“. Ano, není to „zadarmo“, cesta i bolí, puchýře či drobné odřeniny jsou normální, i krev, ale je to jen bolest těla. Duše, duše je – jak to říci – nadšená (a lehce přemluví tělo, které si zprvu ztěžuje, ať „zmlkne“).

Každému, kdo se ještě nezkusil vydat na tyto poutě – ať do Santiaga, či u nás, doporučuji! Zkuste to, nebojte se toho! Dokud jste zdraví! A jak já říkám, je to vlastně jednoduché: levá noha před pravou, pravá před levou, a tak pořád dokola, celé hodiny, dny. Tělo si zvykne, vážně jo, a duše – ta přímo jásá. A jako bonus na závěr: ten, kdo jde pouť, zjistí, jak málo k životu potřebujeme a jak jsou mnohdy naše starosti v běžném životě malicherné.

– poutník a sborovník Jirka Hurta,
případným zájemcům mohu poslat své fotorepo (hurta.ji@seznam.cz)

Pamięci ks. Karola Krzywonia

Dnia szóstego października przypominamy sobie trzydziestą rocznicę śmierci długoletniego pastora zboru błędowickiego.

Ksiądz konsenior Karol Krzywonia urodził się 20.11.1927 w Nawsiu. Studia przerwała mu II wojna światowa. Egzamin maturalny zdał 16 czerwca 1948 roku. Służbę w Śląskim Kościele Ewangelickim Augsburgskiego Wyznania rozpoczął po ukończonych studiach teologicznych w Bratysławie. Ordynacja odbyła się 26.12.1952 roku w Czeskim Cieszynie. W listopadzie roku 1953 rozpoczął dwuletnią służbę wojskową. Po powrocie pracował jako wikariusz, miesiąc w Czeskim Cieszynie,

a potem od 15.11.1955 w Błędowicach. Od roku 1960 był administratorem. Ordynowany został we wrześniu 1961 roku. Młody duszpasterz od samego początku umiłowal sobie błędowicki zbor. Za temat pracy przekładanej do egzaminu kościelnego „Pro Ministerio“ obrał sobie historię zboru w Błędowicach. Ta solidna, sumiennie opracowana praca pozostała w zborze jako jedyne, historyczne źródło – oparcie dla ewangelików, którym powierzono kierowanie zborom. Wśród wielu doświadczeń i trudnych dróg na każdym odcinku Służby Bożej w sposób przekonywujący umiejętnie kierował zborom, godził i utrzymywał w harmonii sprawy narodowościowe. Utrzymywał kontakt z młodzieżą i zachęcał ją do pracy. Dnia 14.1.1956 ożenił

się z Wandą z domu Szlauer, córką nauczyciela, z którą wychował dwójkę dzieci. Był zwolennikiem muzyki chóralnej i w 1957 roku udało mu się założyć chór kościelny. Pracował również na rzecz Miejscowego Koła PZKO. Owocny 22-letni okres pracy w październiku 1977 roku przerwała mu choroba strun głosowych, narządu, który w swoim zawodzie tak bardzo był mu potrzebny.

Nie załamał się. Rozpoczął pracę w przedsiębiorstwie „Pramen“. Na emeryturze wspomagał swoją pracą urząd Rady Kościelnej i Towarzystwo Ewangelickie. Był autorem licznych artykułów w prasie i publikacjach kościelnych. Ksiądz Karol Krzywonia zmarł w mieście Fulda na klinice w Niemczech dnia 6.10.1993 roku. Pogrzeb odbył się 14 października przy licznych udziałach zasmuczonej rodziny, kolegów, zborowników. Prochy zostały złożone dziesięć miesięcy później w grobie nauczyciela i sekretarza zboru Karola Wawrzyka. Pochowano go w miejscu, w którym przecinają się główne drożki na nowym cmentarzu ewangelickim, w samym środku cmentarza.

Za każdym razem na tym miejscu, ale również zachowując w pamięci wspomnienia, przypominamy sobie człowieka skromnego, cichego, spokojnego, dobrego obywatela i patriotę. Drożą mu była Biblia, wiara oraz Kościół.

- Wnuczka Gabriela

Chlapský den

Sobota 9. září 2023 byla tak trochu bojová. Třináct chlapců a chlapů z našeho sboru se domluvilo na společném strávení volného času.

V 8 hodin jsme auty vyjeli od kostela směrem do Hrabyně a prohlédli si Národní památník II. světové války. Připomněli jsme si utrpení lidí za války. Kolem poledne jsme zajeli na společný oběd do Globusu v Ostravě. Náležitě posílení jsme pak v Radvanicích změřili dovednosti v paintballu. Kuličky sice neměly barvu, ale po zásahu měli někteří barevné značky na kůži. 😊

Zakončení společného dne bylo v evangelické kapli v Šenově, kde nás občerstvil biblickým zamyšlením vojenský kaplan Bolek Firla.

Jak je krásné a milé, když mezi bratry je shoda a svornost. Je to jak nejvzácnější balzám, jak olej Áronova kněžství, jenž tělo navoní od hlavy po patu; jak blahodárná rosa z hory Chermónu, zavlažující štědře širé okolí. Tam dává Hospodin své hojné požehnání, tam kvete život, který nekončí. (Žalm 133)

- Roman Kubiczek, presbyter

Letní brigády a práce v kostele

Po zfinalizování výměny oken v kostele bylo potřebné odstranit stará nefunkční naftová topidla, součástí kterých byla i spalínová roura v kostele. Za tímto účelem zorganizovalo presbyterstvo brigádu.

Díky nasazení i akčnosti presbyterstva se vše zdařilo zrealizovat. Ukázalo se, že v místech, kudy vedla roura, je třeba vymalovat stěny kostela. Proto oslovilo presbyterstvo pana Miroslava Lazura, který zakázku provedl během července a kostel se svým týmem vymaloval. Náklady na výmalbu činily 7 200,- Kč.

- Renata Firlová, pastor

Milí rodiče, děti, doroste a konfirmandé!

Srdečně vás zveme na naše pravidelné setkání na faře,
kde můžeme společně prožít čas v duchu společenství, učení a víry.
Naše setkání mají následující harmonogram:

Setkání dětí na nedělní besídce

Datum: každou neděli

Čas: 8.30 - 9.30 h

Na nedělní besídce se děti mohou těšit na příběhy, hry a aktivity, které jim pomohou lépe pochopit biblické učení a budovat pevný základ víry.

Setkání konfirmandů

Datum: každý pátek

Čas: 16.00 – 17.00 h

Pro konfirmandy je toto setkání přípravou na jejich konfirmaci.
Budeme společně studovat Písmo, diskutovat o důležitých otázkách víry
a podporovat se v jejich duchovním růstu.

Setkání dorostu

Datum: každý pátek

Čas: 17.00 – 19.00 h

Dorost bude mít příležitost zkoumat témata spojená s vírou a životem,
sdílet své myšlenky a připravovat se na dospělost.

*Těšíme se na vaši účast a na společné chvíle plné inspirace,
učení a sdílení víry.*

Den díkůvzdání

Den díkůvzdání je významný den, který se slaví po celém světě. Původ Díkůvzdání nalezneme v Bibli, kde se dočteme o tom, že se Bůh postaral o Izraelity v době jejich hladomoru. A když byli zachráněni z hladomoru, děkovali Bohu.

Díkůvzdání je důležité, protože je příležitostí k vyjádření vděčnosti Bohu za všechna jeho požehnání. Je to čas k přemýšlení o všem dobrém, co pro nás Bůh udělal. Bible říká o díkůvzdání, že bychom měli děkovat za všech okolností. V knize Efezským Pavel píše: „Za všech okolností buďte vděční, neboť to je Boží vůle pro vás v Kristu Ježíši.“ V knize Žalmů je psáno: „Děkujte Hospodinu, neboť je dobrý; jeho láska trvá navždy.“ Díkůvzdání je důležitou součástí křesťanské víry, protože nám připomíná, že ať se stane cokoli, vždy můžeme být Bohu vděční. Je to způsob, jak uznat, že vše, co máme, pochází od něho. Vzdávat díky je způsob, jak rozpoznat požehnání, která nám Bůh dal. Tím, že děkujeme, uznáváme, že vše, co máme, pochází od Boha. Když vzdáváme díky, ctíme Boha za vše, co pro nás udělal. Uznáváme jeho svrchovanost nad našimi životy a děkujeme mu za jeho požehnání. Den díkůvzdání je také časem, kdy se můžeme setkat jako rodina a stýkat se s ostatními věřícími. Je to čas radosti a oslav a měl by být prioritou v našich životech. Bůh si přeje, abychom byli lidmi, kteří jsou plní vděčnosti, a slibuje, že nám požehná. Díkůvzdání je jedním z nejmocnějších a nejdůležitějších činů, které může křesťanský věřící vykonávat.

Bible hovoří o mnoha důvodech, zač děkovat: za Boží lásku a přízeň, jeho laskavost a ochranu a jeho milosrdenství. Pamatujme na zázraky, které vykonal, na jeho dary a útěchu v našem utrpení. Děkujme Bohu za dobré věci, které vykonal prostřednictvím druhých lidí v našich životech. Vzdáváním díky za všech okolností dáváme najevo svou závislost na Bohu a uznání jeho moci a milosti v našich životech. Jedním z praktických způsobů vděčnosti je vytvořit si seznam všech požehnání a darů, které jsme v životě dostali. Přemýšlejme každý den o dobrých věcech v našem životě a děkujme za ně Bohu. Díkůvzdání je jednou z nejdůležitějších věcí, které jako křesťané můžeme dělat, a je to jeden ze způsobů, jak projevíme svou víru a vděčnost Bohu. Je to také způsob, jak se spojit s ostatními lidmi v naší víře a sdílet požehnání, která nám Bůh dal.

- Duke Taber, pastor

Doplňující fotografie z cesty na Gotland

Bludovický informátor

Informator Błędowicki

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

PODZIM 2023

Křty

Nina Stašová
Zbyšek a Nikola Stašovi

Mario Žiga
Filip Žiga a Zdeňka Peterová

Zdenka Violová
Patrik Viola a Zdeňka Peterová

Adam Konig
Petr a Lucie Konigovi

Elen Troszoková
Aleš a Lenka Troszokovi

Eliška Kulhánková
Ondřej Kulháněk a Veronika
Klozová

Emílie Dudová
Ondřej a Kateřina Dudovi

Klaudie Oračková
Alžbeta Mirgová

Jan, Alex a Marcus Gabčovi
Jan Gabčo a Daniela Kóňová

Lenka Karalová
Robin Karala a Klára Parčiová

Eliška Gabčová
Jan Gabčo a Klára Parčiová

Tomáš Plánka
Petr Kubánek a Markéta
Plánková

Eliška Kiszová
Pavel a Tereza Kiszovi

Jiří Spratek
Jakub a Hana Spratkovi

Alexandra Kiššová
Andrej Kišš a Klára Poláková

Denis Žiga
Roman Žiga a Klára Poláková

Elizabeth Kirvejová
Barbora Kirvejová

Slavomír Kirvej
Amálie Kirvejová

Tamara Řeháčková
Olga Peterová a Jan Řeháček

Jan Pach
Miroslav Pach a Zuzana
Gavlovská

Svatby

Roman Lojkásek
a **Izabela Steroiadisová**

Radek Horvát
a **Natálie Dudová**

Pohřby

Anna Kubiczková, r. Ruszová,
93 let, Bludovice

Emil Kolorz,
68 let, Datyně

Helena Huspeková,
r. **Szczyrbová,**
78 let, Podlesí

Jan Fukala,
90 let, Podlesí

Jubilanté

95 let
Aurelie Fukalová,
Havířov-Město

85 let
Alena Silná, Podlesí
Karel Kiszka, Životice
Bronislava Klimoszková,
Bludovice
Vanda Delongová, Bludovice

80 let
MUDr. Marie Růžičková,
Bludovice
Pavla Badurová, Bludovice

75 let
Anna Musialková, Datyně

70 let
Jindra Stasiová, Bludovice

60 let
Břetislav Židek, Těrlicko
Ing. Anna Kolorzová, Datyně

Bludovický informátor - Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické augsburského vyznání

Adresa redakce: Selská 12, 736 01 Havířov - Bludovice

Redakce: Mgr. Pavlína Volná

Sazba a grafická úprava: Milan Maček